Libertate, frăție, democrație reală, unitate!

„Eroi au fost, eroi sînt încă!"

„Timișoara — sînge,
România plînge !".

Din sîngele românesc, din plînsul românesc s-a născut azi LIBERTATEA POPORULUI ROMÂN. S-a născut din cea mai amară lacrimă din istoria acestei țări. S-a născut din suferința, mînia, speranța și lupta națiunii române. S-a născut și s-a plătit cu sîngele EROILOR SAI.

Tragica veste despre sîngele vărsat de eroii din Timișoara a cutremurat țara și a ridicat la luptă neînfricată contra tiraniei criminale întreaga suflare românească. Și, în primul rînd, minunatul, generosul, curajosul tineret.

Sute și mii au căzut secerați de gloanțele odioasei dictaturi. Sute și mii la Timișoara. Apoi la București. Apoi la Cluj, la Sibiu și în alte orașe. Nu se știe, deocamdată, cîți. Se va ști mîine sau judecata istoriei.

Țara îi plînge. Țara îi omagiază. Așa cum și-a omagiat întotdeauna eroii care nu și-au precupețit sîngele pentru libertatea patriei. Șoapte nemernice sau iresponsabile încercau pînă deunăzi să sugereze că „românii sînt lași", în scopul de a descuraja acțiunile, de a potoli clocotul popular, de a paraliza voința națională. Și iată !!

Sîngele vărsat din belșug pe caldarîmul marilor orașe românești demonstrează în fața lumii întregi că poporul român, ca de atîtea ori în decursul zbuciumatei sale istorii, și-a cucerit prin propria jertfă și prin propria luptă, LIBERTATEA și DEMNITATEA.

Cu sîngele lor s-a scris actul de dare în judecată a tiraniei.

Ca de-a lungul întregii istorii a acestui neam, „Eroi au fost, eroi sînt încă !".

Țara îi plînge cu cea mai amară lacrimă de mamă în aceste zile de greu și zguduitor doliu național.

Țara le aduce cel mai pios și mai înalt omagiu prin conștiința și hotărîrea sa de a-și clădi, după decenii de minciună, opresiune și suferință, un viitor pe măsura înaltelor idealuri în numele cărora au căzut în luptă nenumărații și anonimii (deocamdată) eroi ai săi. Idealurile României de azi, ale României de mîine : LIBERTATEA și DEMOCRAȚIA.

Odihnească-i țărîna sfîntă a patriei !

Din jertfa lor supremă, ROMÂNIA RENAȘTE !

Victor VÂNTU

SĂ APĂRĂM CA PE OCHII DIN CAP BUNURILE CLĂDITE CU SUDOAREA POPORULUI

Tot ce ne înconjoară — miile de fabrici, clădirile și instituțiile, școlile în care învățăm, laboratoarele în care deschidem poarta tainelor științei, casele în care trăim noi, cu toți ai noștri — este al nostru, bun al poporului român, agonisit prin rîuri de sudoare, cu imense renunțări și sacrificii, făcute zeci și zeci de ani.

Pentru avuția la care sîntem îndreptățiți să aspirăm prin istețimea minții și hărnicia brațelor românești, n-am pregetat să muncim fără ostenire, pe frig năprasnic și căldură toridă, adesea cu puținătatea hranei, mereu mai proastă și mai greu de agonisit în anii din urmă, sculîndu-ne cu noaptea-n cap și culcîndu-ne în zorii zilei următoare, uitînd de noi, uitînd de copiii noștri, uitînd de casă, uitînd de duminicile și sărbătorile noastre. Da, prin muncă, prin sudoare și, nu de puține ori, prin chin, am făcut o țară de care să fim mîndri ca români. Și nu sînt puține înfăptuirile acestei țări și acestui popor la temelia cărora s-a adăugat o dată cu sudoarea omenească și sîngele omenesc.

În numele acestui imens sacrificiu făcut de milioane și milioane de truditori ai uzinelor, ogoarelor, școlilor, laboratoarelor — de toată suflarea românească în stare să țină în mînă unealta muncii —, eroicul popor român își vădește, o dată mai mult, în aceste zile ferbinți, de mare entuziasm național, necuprinsul respect, probat prin veacuri, pentru rodul brațelor și minților omenești, pentru fiecare părticică din efortul național, pentru valorile materiale și spirituale ce fac gloria oricărui popor conștient de locul și menirea lui în lume.

Frați români, muncitori, țărani, intelectuali, tineri și vîrstnici

Dați dovadă ca și pînă acum că știți să vă apărați ceea ce ați clădit cu mîinile voastre !

Să arătăm lumii întregi că, în pofida odioaselor învinovățiri și etichete cu care am fost stigmatizați de cei care nu ne-au înțeles și nu ne-au cunoscut, sîntem un popor civilizat, cu adînc și sfînt respect pentru valorile muncii, pentru tot ceea ce — gîndit și clădit de noi — ne servește nouă, ne reprezintă ca națiune pașnică, întotdeauna cu dorința gestului constructiv.

Facem un apel de inimă și de conștiință ca, în aceste zile fierbinți, să apărăm ca lumina ochilor tot ceea ce ne aparține sub forma bunurilor publice și particulare, să nu lăsăm pe nimeni să atenteze, în vreun fel sau altul, la integritatea avuției naționale !

Este gîndul milioanelor de români care azi au ieșit în stradă să-și rostească vrerea.

Trăiască libertatea, trăiască răspunderea !

(Urmare din pag. 1)

mijloace, pentru ordine, disciplină, pentru un climat de armonie socială, este un apel profund rațional. Să ne unim eforturile cu toții, muncitori, țărani, intelectuali, tineri, virstnici, bărbat sau femeie, fără deosebire de naționalitate — pentru că fiecare este cetățean al acestui pămînt, al acestei țări. În acest sens, socotim că este foarte important de înțeles faptul că nu toți cei care au îndeplinit anumite răspunderi, fie în organele de partid, ale consiliilor populare sau în alte organisme, au fost împotriva intereselor poporului. Viața, analiza cinstită vor dovedi că majoritatea acestor oameni au fost în mod cinstit legați de interesele poporului și au căutat, pe măsura puterilor lor, a competențelor lor, să apere interesele oamenilor. Mulți, foarte mulți activiști — și de partid, și de stat — au fost destituiți pentru „indisciplină", pentru că, într-un fel sau altul, au eludat „deciziile", „indicațiile" care afectau interesele oamenilor muncii. Partidul Comunist Român este format din oameni, din muncitori, din țărani truditori, din intelectuali, ingineri, scriitori, oameni de artă, oameni de știință care au intrat în rîndurile partidului cu inima deschisă, avînd cugetul curat, dorind din toată ființa lor binele poporului, binele acestei națiuni. Cei mai mulți, marea lor majoritate, sînt oameni demni de respect, ei înșiși înscriindu-se în primele rînduri ale demonstrației din aceste zile, fiind chiar organizatori ai acestor demonstrații. În spiritul cinstei caracteristice românului, vor fi apreciate munca, viața și activitatea fiecăruia indiferent ce funcție a ocupat. Cei necinstiți să fie înlăturați fără menajamente. Oamenii cu adevărat legați de oameni, de viață și de munca lor, de suferințele lor credem că trebuie încurajați, stimulați să-și continue cu devotament activitatea, să-și pună energia, pînă la ultimul strop, în slujba intereselor umane, ale colectivității, ale poporului. Nouă, românilor, ne sînt străine sentimentele de răzbunare, ne este străin spiritul nedreptății, sîntem un popor așezat pe principiile sănătoase ale cinstei, ale omeniei.

Socotim că este imperios necesar ca organizațiile de bază ale partidului să dezbată în deplină libertate, fără nici un fel de constringere din partea nimănui, cauzele care au dus la actuala situație politică, economică și socială și să decidă asupra drumului pe care trebuie să meargă partidul. Concluziile dezbaterilor largi democratice ale comuniștilor, la care, firesc, normal este să participe toți cei ce doresc să sprijine procesul de reînnoire socialistă, să fie sintetizate cu maximă răspundere, în vederea unui apropiat congres extraordinar al partidului, chemat să definească liniile directoare, programul de luptă și acțiune pentru înfăptuirea neabătută a principiilor socialiste alături de toate forțele progresului din România.

Ce trebuie făcut în continuare ? Am culeș opiniile a mii de oameni, exprimate în aceste zile și cu mult, mult timp înainte de producerea fericitului eveniment, pentru că ziariștii „Scînteii poporului" au fost întotdeauna între oameni și i-au ascultat cu respect, cu profundă admirație pentru opiniile lor, dar dacă nu au putut să le exprime, cauza este opresiunea, dictatura dintre cele mai feroce impuse presei, ziariștilor. Concluzia desprinsă din ascultarea opiniilor oamenilor este că pretutindeni, începînd de la secțiile din uzină, din instituții, din sate, din comune, la nivelul fiecărei localități, să se constituie comitete ale democrației și dreptății, cu drept de decizie prin hotărîrile adunărilor populare, asupra orientării întregii activități economice, politice și sociale. Acestea sînt chemate să asigure ca viața economică, socială să decurgă în condiții incomparabil mai bune decît pînă acum. La ultima adunare care a avut loc în Capitală s-au făcut propuneri nominale pentru un nou guvern. Nu este căderea noastră să ne pronunțăm nominal asupra propunerilor, dar criteriul, principiul fundamental care călăuzește munca pentru formarea noilor organe de conducere ale țării trebuie să fie principiul competenței, al cinstei desăvîrșite. Națiunea română are multe, foarte multe competențe, în toate domeniile. Ele au fost oprimate, n-au fost lăsate să se manifeste, sînt încă necunoscute poporului. Este datoria noastră de cetățeni, a tuturor, să cumpănim cu răspundere asupra oamenilor care trebuie să preia cîrma, care să îndeplinească hotărîrile pe care poporul le va lua. Alegerile, după opinia noastră, vor demonstra întregii lumi că poporul român este un popor matur, stăpîn pe gîndirea și pe acțiunea lui. Că va alege în deplină libertate oameni care să-i reprezinte cu adevărat interesele, printr-un sistem electoral larg democratic, neciuntit în nici un fel de nici o prevedere care să limiteze drepturile cetățeanului. Apreciind sprijinul unor foruri și al opiniei publice loiale, corecte de peste hotare pentru demersul și acțiunea energică ale poporului român, trebuie să respingem cu indignare sfaturile, uneori chiar ordinele date de anumite foruri, cu totală lipsă de modestie, cu aroganță, sfaturi pe care unii dintre ei trebuie să și le folosească în propriul interes și să lase poporul român să-și decidă cu capul lui, cu cugetul lui drumul pe care trebuie să-l urmeze. Iar drumul poporului român este drumul socialismului, purificat de tot ceea ce anii din urmă au dus la întinarea frumoaselor principii socialiste. Poporul român este pentru socialism lipsit de cultul personalității, lipsit de aventurism, un socialism care să-și dovedească puterea lui, capacitatea lui de a fi cu adevărat pentru OM.

Valorile, numai valori!

Academia Română, cel mai înalt for științific și de cultură al țării, de la începuturile ei, de acum mai bine de 120 de ani, a propagat, prin întreaga ei activitate, ideea de unitate națională a poporului nostru în granițele vechii Dacii și ideea de progres cultural, științific, economic și social al țării.

Ca slujitor al celui mai înalt for științific al țării, ca președinte al Academiei, îmi sînt scumpe aceste idealuri. Consider că în noile condiții, favorabile dezvoltării unei Românii demne și libere, create în această zi de 22 decembrie 1989, unitatea întregului nostru popor, calmul, ordinea și disciplina sînt imperative ce se impun.

De asemenea, consider că acest moment va marca o etapă nouă în dezvoltarea cercetării științifice și, în primul rînd, în renașterea Academiei, care cu 20 de ani în urmă avea peste 50 de unități proprii de cercetare — institute, centre, colective —, fiind afiliată la prestigioase organisme științifice internaționale, iar astăzi nu mai are nici o unitate proprie de cercetare, fiind, practic, eliminată treptat din cele mai multe organisme internaționale. Și nu din vina oamenilor de cuget și simțire ai Academiei. Mă gîndesc, în primul rînd, la cercetarea fundamentală, care îndeosebi trebuie serios reconsiderată.

Sînt ferm convins că în curînd va începe o perioadă de dezvoltare intensă pentru întreaga cercetare științifică din țara noastră. Fac apel la toată intelectualitatea țării să sprijine noua reconstrucție a țării.

În ceea ce mă privește, voi acționa neabătut, la locul meu de muncă, în înaltul for academic al țării și în învățămîntul superior, cu întreaga mea putere de muncă, cu întreaga mea ființă, aducîndu-mi astfel contribuția la prestigiul științei și învățămîntului în țara noastră.

Acad. Radu P. VOINEA
Președintele Academiei Române

22 decembrie 1989

A răsărit libertatea cum răsare grîul: prin mare trudă

Pentru oamenii muncii din mănoasa cîmpie a Bărăganului, această zi a adevăratei libertăți și democrații a generat bucurii fără margini, stări de fericire comparabile doar cu ale suferindului care se vede vindecat și-și reia viața cu toată dragostea pentru răsăritul soarelui de mîine. Această bucurie are demnitate și calm, are tăriile încrederii depline.

Cu promptitudine, cu dragostea lor fierbinte de a sluji libertatea și democrația, centralistele de la telefoane ne-au asigurat legătura cu comuna Grindu. De acolo ne-a vorbit țăranul cooperator Ion Baciu, care, gîtuit de emoție, ne vorbea aproape plîngînd. Sătenii noștri trăiesc clipe pe care n-au mai crezut că le apucă. Clipe pe care le așteptau... și în sfîrșit au venit. Da, nu credeam să mai trăim această zi, care pentru noi poate fi o adevărată sărbătoare națională.

Țăranii din Grindu sînt mînioși. Au în ei toată mînia de fuga tiranului, care pe unde ajungea vorbea de sacrificiul suprem, sacrificînd însă țara, vînzînd tot ce noi munceam. Lua pîinea de la gura noastră și a copiilor noștri și o dădea cine știe unde. Noi, țăranii, am știut întotdeauna că luxul și huzurul lui erau plătite cu suferințele noastre, cu foamea și mizeria în care trăiam noi la sate cu copiii noștri goniți adesea la orașe de lacrimile, de suferința celor dragi. Asigurăm pe muncitori, pe oamenii cu carte care s-au sacrificat pentru răsăritul de mîine că noi, țăranii, aseneni străbunilor noștri care au slujit cu credință glia îngrășată nu de puține ori cu sîngele neamului nostru, vom face totul ca țara să fie așa cum ne-o dorim de mult : liberă și îmbelșugată. Sîntem siguri acum că piinea, laptele și carnea pe care noi prin muncă le facem vor fi mai multe, mult mai multe și sîntem siguri că de ele se vor bucura copiii și nepoții noștri ; țăranii sînt în pas cu țara, ei nu vor uita niciodată cîte umilințe au îndurat, fiind adesea siliți să-și declare fericirea în propria lor nefericire și mizerie, să aplaude minciuna. Trăim și noi în sfîrșit un vis. Pentru ca acest vis să fie trăit de-a pururi, să fie veșnic trebuie să muncim și să-l apărăm. Ostașii sînt cu noi. Altfel nici nu putea fi. Ei sînt copiii poporului și poporul sîntem noi, toți care am adus pe pămîntul atît de încărcat al gliei strămoșești în sfîrșit libertatea.

Spun libertate și pur și simplu îmi este dor să mă duc să-i spun grîului că în sfîrșit este al nostru, al țăranilor și al țării.

Mihai VIȘOIU
corespondentul „Scînteii poporului"

Gîndurile unui tînăr

Salut din adîncul inimii mele de tînăr muncitor izbînda împotriva dictaturii lui Ceaușescu !

Între ceea ce am învățat în școală, între ce a învățat întreaga mea generație și adevăr, diferența e comparabilă cu prăpastia dintre fericire și durere.

Sînt pentru socialism, pentru proprietatea poporului asupra muncii lui, dar rog generațiile cu experiență mai mare decît a noastră, a tinerilor, să clarifice cu calm și competență tot ceea ce a dus la denaturarea sfintelor principii socialiste în care am fost crescut și educat, pentru ca niciodată pe pămîntul României să nu se mai petreacă acte de îngenunchere morală sub masca democrației.

Cred că gîndesc, sper că gîndesc ca toți cei din generația mea, afirmînd că nu doresc să mă răzbun pe nimeni ; sîntem un popor demn, cinstit, uman, căruia îi e străin spiritul de răzbunare oarbă și ceea ce cer eu acum este să ne unim prin muncă, prin ordine, prin disciplină, să nu copiem ceea ce au făcut alții, să nu promovăm haosul, pentru că asta ne va duce spre pieire, ne va opri din minunatul drum pe care începem să pășim.

Să nu uităm că nicicînd din mitinguri și greve n-a ieșit pîine, ci doar din muncă cinstită, făcută în libertate, așa cum ne-am dorit-o mereu.

Nu socotiți rîndurile mele un sfat, nu sînt în măsură să-l dau, luați-le doar ca gîndurile unui tînăr, care se adresează generației lui, generațiilor mai virstnice, mai înțelepte, care să ne aducă izbînda reală, pe care cu toții o dorim.

Țin ca în încheiere să fac un apel la luciditate, la calm, la răbdare și înțelegere ; să fie stopate actele provocatoare, de vandalism, îndreptate împotriva proprietății noastre a tuturor.

Mulțumec celor care mă publică și celor care mă citesc.

Victor BRUJAN
muncitor tipograf

„Treceți de partea noastră!"

Joi, 21 decembrie 1989, m-am întors dintr-o călătorie în Bulgaria. Loc de unde veneam cu imaginea miilor de oameni protestînd în fața Ambasadei României la Sofia împotriva criminalului măcel de la Timișoara.

În Gara de Nord, seara tîrziu, după o umilitoare călătorie prin granițele închise, mă aștepta fiul meu — Ștefan Emilian Tănăsache. 27 de ani, inginer geolog. În loc de bun venit îmi zice :

— Tată, te duc acasă, apoi eu merg de unde vin acum, din Piața Universității, unde protestăm pașnic împotriva tuturor acelora care ani de zile ne-au batjocorit, ne-au furat tinerețea.

Ieri, 22 decembrie, a făcut același lucru. Dar să notăm aici depoziția sa de martor ocular la evenimentele memorabile care au așezat România pe un nou curs al existenței sale demne.

— La ce oră ai plecat de la serviciu spre centru ?

— În jurul orelor 9. Nu numai eu. Ci cu mulți alți tineri, colegi de muncă de la Institutul de Studii și Proiectări Hidroenergetice. În rînd cu noi, muncitorii de pe platforma electronicii Pipera. Purtam cu toții aceeași lozincă : „Haideți cu noi". Și-au venit și colegii de la institutul vecin, tot cu profil energetic.

— Pe unde ați luat-o ?

— Spre Dorobanți. În scurt timp am ajuns la cinematograful Scala. Cîteva momente am intrat în sală, pentru că militarii au tras în aer.

— Au fost provocați ?

— Nu. Pentru că am alcătuit echipe de ordine dintre noi. Eu am făcut parte dintr-o asemenea echipă. Uite brasarda roșie, pe care o voi păstra toată viața.

— În drumul vostru s-a produs vreo pagubă, vreo distrugere ?

— Deloc. Cine afirmă acest lucru e un mincinos. Și noi sîntem sătui de cîtă minciună ni s-a băgat pe gît. Unii au văzut geamuri sparte la hotelul și restaurantul „Lido". Așa stau lucrurile. Dar, spre cinstea ospătarilor de aici, ei au spart geamurile pentru a ne ajuta, în caz că se va trage, să ne refugiem înăuntru. N-a fost nevoie decît de... apa minerală pe care au dat-o coloanei de manifestanți, din mînă în mînă. Noi le-am cerut și stația de amplificare, pentru a ne face auzit glasul, dar n-a fost posibil să o luăm.

— Ce cerea grupul din care ai făcut parte ?

— Sînt cîteva puncte pe care le-am discutat cu un colonel, după ce am trasat o linie de pancarte peste care să nu se treacă, pentru a nu fi provocate forțele de ordine. Am cerut convocarea de urgență a Marii Adunări Naționale, demisia întregului guvern, a conducerii de partid, vinovații pentru starea de lucruri la care s-a ajuns să fie judecați de cei competenți.

— Care a fost ora cea mai dramatică, mai tensionată ?

— Orele douăsprezece fără un sfert. Atunci am ajuns în fața sediului Comitetului Central al partidului. Atunci a tăbărît mulțimea cu flori pe tanchete. Atunci am forțat ușile și am intrat pe poarta pe care intrau numai două persoane : „el" și „ea".

— Ce ați făcut înăuntru ?

— Primul lucru, fiind în echipele de ordine, am făcut cordoane de protecție. Să nu se facă distrugeri. Să nu fie atacați cei aflați înăuntru. Să nu dispară valori, documente absolut de interes. Și, mai ales, să nu fie provocați securiștii din interiorul clădirii, care erau înarmați și cărora noi le-am spus : „Nu folosiți armele. Voi sînteți în pericol, nu noi. E mai bine să fiți voi sub protecția noastră". (Același lucru îl spusesem și soldaților de pe bulevard, care ne-au ascultat și au golit cartușierele în fața noastră). Nu se putea să nu ne înțelegem și de data asta !

— Și ?

— Și... ne-am înțeles.

— Pînă la ce etaj ați ajuns ?

— Pînă sus, pe terasă. Acolo, două lucruri senzaționale : 1. Tocmai decola un elicopter. Era cu „el", era cu „ea" ? Cără documente ? Nu știm. 2. Sus, pe terasă, se aflau oameni, profesioniști, cu videocamere, care înregistrau tot ce se petrecea în stradă. Apoi au filmat mulțimea în clădire. Cum intră și ce face. Cîte un gest precum călcarea în picioare a unor anumite... opere, lozinci etc. S-au montat microfoane în balcon și apoi au început să vorbească oamenii — am recunoscut pe un muncitor de la I.M.G.B., care a fost lîngă noi, noaptea, în Piața Universității —, deci au început să vorbească oameni liberi de la microfonul care pînă atunci fusese acaparat numai de un singur om. A venit și televiziunea și după asta ne-am retras.

— Cît timp ați stat în clădire ?

— Exact o oră și jumătate. Vorbesc despre echipa mea de ordine. O oră și jumătate care... ajunge pentru o viață.

Ilie TĂNĂSACHE